

Milí farníci,

dovoluji si Vás poprvé oslovit ve Farním listě jako nový duchovní správce. Pomalu si zvykám na dvě nové farnosti, poznávám lidi a zdejší zvyklosti. Jsem rád, že s Vámi mohu žít a společně putovat do Božího království. Na této cestě si vzájemně pomáháme.

V měsíci září jsme společně při bohoslužbě děkovali Pánu Bohu za letošní úrodu. Je dobré si znovu a znovu uvědomovat, že opravdu neporučíme větru a dešti, že jsme příliš malí páni. Připravíme půdu, zasejeme, uděláme vše, co je potřebné, ale Bůh dává vzrůst, on je dárce života. Z jeho rukou potom v pokoře a s vděčností přijímáme vše, co se urodí. Uvědomme si to vždy, když máme na stole pokrm. Dřív než se dáme do jídla, poděkujme v modlitbě, nebo alespoň udělejme kříž.

Ale ještě za něco jsme v září děkovali. Je to kříž našeho Pána Ježíše Krista. 14. září jsme slavili svátek Povýšení svatého Kříže. Kříž je popravčí nástroj a není na něm co obdivovat. Ale Ježíšův kříž, to je něco jiného. Ten nám přináší život, proto je pro nás tak vzácný, a proto ho oslavujeme. Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili, kdybychom nebyli vykoupeni.

Kříž je symbol víry, víra vítězí nad světem

Kříž je symbol naděje. Buď pozdraven, kříži, naděje jediná.

Kříž je důkaz lásky. Tak Bůh miloval svět, že za nás nechal obětovat svého Syna na kříži.

Kříž je symbol stálosti. Svět se zmítá v bouřích, ale kříž stojí.

Kříž vysvětluje, proč trpíme. Skrze kříž jdeme k nebi blíž.

Vděčnost je krásná lidská vlastnost. Máme být za co vděční.

Za chléb vezdejší, za lásku svých bližních, za pokoj, za kříž našeho Pána, kterým se nám otevřelo nebe. Přeji všem pokojné podzimní dny, prožité ve vděčnosti lidem a především Pánu Bohu.

P. Martin

Hledáme osobnost farnost

Milí farníci, tentokrát jsem dlouho hledat nemusela, protože je tu mezi námi v naší farnosti nová duchovní posila a to kněz a farář v jedné osobě Otec Martin Mališka, který k nám zavítal z Lipníku nad Bečvou. Na farním webu jste si jistě už prostudovali milí farníci, kde všude otec působil. Pro ty co to nestihli, se nabízí hned první otázka.

Kde jste se Otče Martine narodil?

Narodil jsem se ve Zlíně, ale bydleli jsme v Pozlovicích u Luhačovic. Takže mohu říci, že mým rodištěm jsou Pozlovice.

Otče Martine, kde všude jste už působil své kněžské povolání?

Začínal jsem jako kaplan na Slovácku ve Strážnici, potom v nedalekém Kněždubě a Uherském Ostrohu. Několik měsíců jsem prožil v Ostravě, pak následovalo Ptení, Lipov, Lipník nad Bečvou. Takže Senice je mým osmým místem.

Asi každý se Vás ptá a jak jste to poznal, že chcete být knězem, jestli si to přáli rodiče, nebo jste slyšel hlas. Ale já se zeptám, bylo to těžké se rozhodnout a jít si za tím?

Nevím, jestli si to rodiče přáli, a také jsem žádný hlas neslyšel. Rozhodnutí jít za povoláním, které jsem cítil, mně nepřípadlo zas tak těžké. Spíš jsem nemohl uvěřit tomu, že by mě Pán Bůh volal k této službě. Byl jsem trochu váhavý.

Jistě to není lehká služba, protože tolikrát se stěhovat a pořád se seznamovat a znovu začínat, musí být velmi obtížné. Co vás posiluje a táhne dál?

Je to čím dál těžší zvedat kotvy a stěhovat se. S tím musí kněz počítat, protože při svěcení slíbil svému biskupovi poslušnost. Ovšem to poznávání nového prostředí a nových lidí má také své kouzlo. A když

si kněz nevybírám místo svého působení, může v tom vidět Boží vůli, která se projevila skrze představené. To je silný motiv.

Jistě máte nějaký úryvek z Bible, ke kterému se rád vracíte, může nám ho prozradit?

Pro mě osobně je nejkrásnějším úryvkem Písma svatého Jan 3, 16: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Musím na Vás Otče Martine prozradit, že rád hraje na klavír a na varhany. Byla jsem tajnou posluchačkou a zaslechla jsem kousek nějaké skladby, byla to nádhera a doufám, že nám Otče někdy zahrajete v kostele třeba po mši svaté. Jak dlouho už hraje a kdo vás k tomu dovedl?

Ale, ale... Tajnou posluchačkou? Že rád hraji na klavír, případně na varhany, to je pravda. Pocházím z varhanické rodiny, můj dědeček i tatínek hrávali v Pozlovicích v kostele. Takže jsem k tomu byl veden od dětství i já. S tím veřejným hraním to ale bude těžší, protože jsem od přirozenosti dost plachý.

Taková klasická otázka pro naše hospodyně, až Vás budou zvat k nedělnímu obědu. Jaké máte rád jídlo?

Doma nás učili: Co se navaří, to se také sní. Takže jím všechno, nejsem zvyklý si vybírat. Ale je pravda, že spíš než na sladké jsem na slané. :-)

Jakou máte rád barvu?

Nemám vysloveně oblíbenou barvu. Jelikož jsem pán v letech, preferuji méně pestré a křiklavé barvy.

Když máte náhodou čas, jaké máte koníčky?

Kromě hudby je to sport, rád jezdím na kole, pokud mně to dovolí zdravotní stav. Mám rád také fotbal a hokej (pasivně), staré motorky a přírodu.

Poslední otázka Otče Martine, jak Vás přijaly děti v náboženství? Nejsou moc upovídáné a zlobivé :-) ???

Jak mě přijaly děti? Nevím. Snad ano. Děti, které by nebyly upovídáné a trochu zlobivé, to by byly divné děti, ne? :-)

Otče Martine, děkuji Vám za váš čas a přeji Vám, abyste se v naší farnosti cítil dobře, abyste tu našel pochopení, otevřenou náruč a pomocnou ruku nejen k práci, ale i k modlitbě. Bůh ať Vás provází a chrání na Vašich cestách a ať Vám žehná.

Vendula Koupilová

Jedinečný význam rodiny v životě člověka

Rodina - jedno z nejstarších a snad i nejdůležitějších společenství v životě každého člověka. Pro jednoho je místem lásky, bezpečí, naděje, zázemí a jakousi životní jistotou, pro jiného může být směsicí nepříjemných pocitů, vzpomínek, trápení a něčím, na co by člověk nejraději zapomněl. Mám na mysli naši úplně "první rodinu", jejíž součástí jsme ještě dříve, než se narodíme. Někdo (a pevně věřím, že takových je většina, i když to tak v dnešním světě možná mnohdy nevy-padá) má to štěstí, že v takové rodině setrvá po celý život a má v ní své nezastupitelné místo, i když si jej Pán již povolal k sobě. Toto se bohužel nemusí podařit všem. Člověk je tvor společenský a potřebuje najít své místo, smysl života, pocit bezpečí a porozumění, a to zejména v těžkých chvílích. Dle mého soudu je úplně jedno, jestli jsou těmi blízkými pokrevní příbuzní (rodiče, sestra či prarodiče) nebo cizí lidé, kteří nám nečekaně, ale v tu pravou chvíli, vstoupili do života (manžel, nevlastní dítě, kamarád, soused odvedle). Je v konečné podstatě jedno, jestli ji tvoří jen rodič a dítě nebo početná široká rodina, čítající své členy na desítky až do 9. kolene. Každý potřebujeme lásku nejen brát, ale i dávat, přesto, že si to někteří nechtějí připustit. A právě rodina má vnitřní vazby a své uspořádání natolik specifické, že všechno toto má celoživotní význam pro každého jednotlivce, což jistým způsobem ovlivňuje i následující generace daleko do budoucnosti. Rodinné pouto může být kolikrát mnohem pevnější, než to pokrevní.

Letošní Senická Noc kostelů krásně propojila symboliku CHLEBA A RODINY. Obojí je Božím darem, kterým nesmíme mrhat a máme jej mít naopak v úctě a

vážít si jej, jako naši předkové. Obojí je pro nás důležité (tělesně či duševně). Ani na chléb, ani na šťastnou rodinu neexistuje žádný zaručeně nejlepší recept. Jaké si to uděláme, takové to budeme mít, aneb co si nadrobíme, to si také sníme, avšak nesmíme zapomínat, že chybami (nejen vlastními) se člověk učí. Tak jako k sobě patří chléb a sůl, tak i rodina a láska jsou

jedno. Rok 2014 byl právě rokem rodiny. I když se pomalu schyluje k jeho závěru, myslím, že toto téma je každému natolik blízké, že bychom Boha za své rodiny měli nejen PROSIT, ale že je hlavně zač DĚKOVAT.

Nic, co nás činí šťastnými, není samozřejmostí a teprve, až když to nenávratně ztratíme, teprve tehdy začneme chápat, o co jsme přišli a jak moc to pro nás bylo důležité. O rodině toto platí dvojnásob.

Anna Jahodová

Pastorační výzvy pro rodinu

Od 4. do 19. října proběhne ve Vatikánu za účasti delegátů z celého světa biskupská synoda na téma: „Pastorační výzvy pro rodinu v kontextu evangelizace“. Při této příležitosti byla vydána i modlitba.

Modlitba za Synodu ke Svaté rodině

Ježíši, Maria a Josefe,
ve vás kontemplujeme
nádheru pravé lásky
a na vás se s důvěrou obracíme.

Svatá Nazaretská rodino,
učíš i naše rodiny místy společenství
a večeřadly modlitby,
autentickými školami evangelia
a malými domácími církvemi.

Svatá Nazaretská rodino,
kež se už nikdy v žádné rodině nezažívá
násilí, uzavřenost a rozdělení,
kež každý, kdo byl zraněn a pohoršen,
brzy pozná útěchu a uzdravení.

Svatá Nazaretská rodino,
kež příští biskupská synoda
dokáže ve všech vzkřísit vědomí
posvátného a neporušitelného charakteru rodiny
a její krásy v Božím plánu.

Ježíši, Maria, Josefe,
naslouchejte naší prosbě a vyslyšte ji.

Povýšení svatého kříže

Svátek Povýšení svatého kříže připadá na 14. září a připomíná velikonoční utrpení Ježíše Krista a vykopení lidstva jeho smrtí na kříži. Tento svátek má poměrně komplikovaný původ, což vyplývá z vrstvení různých historických událostí.

Počátkem tohoto svátku je označováno posvěcení baziliky Božího hrobu postavené císařem Konstantinem v Jeruzalémě nad místem, kde byl Pán Ježíš ukřižován. Bylo to 13. září roku 335. Hned následujícího dne téhož roku, tj. 14. září 335, byly k veřejné adoraci vystaveny relikvie kříže, na kterém byl Pán Ježíš ukřižován. Každý rok se oslavovalo výročí posvěcení

baziliky, při němž Konstantinopolský patriarcha vždy kříž zdvihal nad hlavu a ukazoval ho na všechny čtyři světové strany, aby ho mohli vidět všichni, kdo se mu přišli poklonit. Tak se Jeruzalém stal prvním místem, odkud se tato slavnost rozšířila dále po celé Církvi. K svátku se pojí i další události. Jednou z nich je nalezení svatého kříže, o které se zasloužila císařovna Helena, matka císaře Konstantina. Na příkaz císaře Konstantina byly roku 325 provedeny vykopávky, jejichž cílem bylo najít Boží hrob a na jeho místě vybudovat zmíněnou baziliku. V téže době se na pouť do Svaté země vydala i jeho matka, která našla tři příčné trámy, což odpovídá faktu, že s Kristem byli ukřižováni dva zločinci. O tom, který je ten, na kterém trpěl Kristus, rozhodl zázrak - uzdravení těžce nemocné ženy. Po svém návratu do Říma uložila Helena několik částí Kristova kříže, několik trnů z Kristovy koruny, dva hřeby, tabulku s nápisem „Ježíš Nazaretský, král židovský“ a příčný trám jednoho ze zločinců ukřižovaných spolu s Ježíšem ve svém soukromém obydlí, které bylo ještě za života císaře Konstantina přestavěno na chrám Svatého Kříže. Další hřeb z kříže, vsazený do zlata, je součástí Svatovítského pokladu v pražské katedrále.

Později se k oslavám výročí posvěcení baziliky Božího hrobu připojila i vzpomínka na znovuzískání svatého kříže z Persie. Tam se jeho ostatky dostaly jako válečná kořist. Císař Hérakleios je v roce 628 přinesl zpět do Jeruzaléma.

Dnes má svátek Povýšení svatého kříže svůj vlastní význam – neoslavujeme výročí posvěcení baziliky Božího hrobu, ale stává se oslavou tajemství kříže, který byl povýšen z nástroje smrti na nástroj spásy a ze symbolu zla na symbol života. Na něm Kristus zvítězil nad zlem a přemostil tak propast vytvořenou hříchem. Zamysleme se i my nad smyslem kříže. Není většího projevu lásky Boha k člověku. Jak úžasná musí ta láska být? Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,15).

Petra Obšelová

Článek - Farní list

„Dobrou noc a děkuji vám všem“ - „Buona notte e grazie a voi tutti.“

S těmito slovy se na konci loňského února loučil nyní již emeritní Svatý otec Benedikt XVI., když z balkonu apoštolské rezidence v Castel Gandoflu uděloval své poslední veřejné požehnání v roli papeže. Ano, jak je to dlouhá doba a zároveň mám někdy pocit, jako by to bylo včera. Toto pokorné gesto, které Svatý otec dokázal učinit, dodává jeho pontifikátu nový rozměr.

O měsíc později jsme se mohli radovat z nové hlavy církve - Františka. Už jen toto jméno poukazuje na Františkův vzor - svatého Františka z Asissi. A činy následujících dní to dokazují, například, když zůstává až do dnešních dní bydlet v domě Svaté Marty, nebo styl pronášení homilií a kázání, které nejsou dopředu připravené a dalo by se říci řečené „z patra“ . Též jeho skromnost a gesta dodávají Jeho osobě ráz, na který jsme nebyli u předchozích papežů zvyklí.

V květnu tohoto roku odvysílala Česká sekce vatikánského rozhlasu zprávu o částečné spolupráci Svätého otce a emeritního papeže Benedikta. Stalo se to takto: Papež požádal svého spolupracovníka, aby zanesl emeritnímu papeži dopis. A jak řekl, tak se také stalo. Benedikt XVI. si dopis přečetl, zauvažoval o tom a poté do dopisu dopsal svůj názor či postoje k dané problematice. Nikdo neví, co tento dopis obsahoval a na co se František Benedikta tázal. Avšak jedno je jisté, tento čin poukazuje na provázanost a důvěru, která mezi těmito osobami panuje.

Drazí bratři a sestry, na této spolupráci vidíme, jak Duch svatý může prostoupit vztah dvou lidí - lidí, kteří se nacházejí pod drobnohledem médií, a přesto se nimi nenechají strhnout. Tento stav je možný i mezi

námi, obyčejnými lidmi, i když někdy to bývá těžké a stojí nás to mnoho sil a úsilí. Cesta k věčnosti není lehká, ale pokud se člověk dokáže otevřít Duchu svätému a nechá se ním vést, tak po čase zjistí, jak velký pokrok udělal a jak se přiblížil k Bohu skrze osobní svatost.

Drazí, přeji nám všem, abychom se nenechali strhnout učením tohoto světa a v každé bolesti nebo nepříjemnosti hleděli s otevřeným srdcem ke Kristu a Jeho kříži. Díky Němu máme Ducha svätého „na dosah“ a je nám velkým povzbuzením, protože On si prošel stejným utrpením jako my.

Josef Rozsypal

Ministrantská pouť v Kroměříži

Brzo ráno se sešli naši ministranti před kostelem v Senici a vydali se směrem na nádraží a tam jsme se potkali s ministranty z Choliny a společně vyjeli vstříc dobrodružství. Cesta ubíhala rychle. Když jsme v Olomouci přestupovali na další vlak, bylo vidět, ko-

jim nepomůžeme s přesunem koloběžek na náměstí. A tak jsme si dali závod a proháněli se s větrem v zádech po Kroměříži. Když jsme se pak převlékli, seřadili si nás a potom jsme se vydali průvodem po městě směrem do kostela. Mše sväté se účastnil i náš

lik ministrantů mělo stejný cíl. Někteří na sobě měli i oblečení středověkých rytířů. Koneckonců to bylo i téma letošní ministrantské pouti. Až jsme dorazili do Kroměříže, nastal první úkol a to dostat se do prostor arcibiskupského gymnázia. Cesta byla ale krásně značena a tak jsme neměli problém trefit ke gymnáziu. Po zaregistrování se k nám připojili další 3 malí ministranti z úplně jiné farnosti. Ještě než jsme se začali převlékat na mši, poprosil nás jeden pan farář, jestli

arcibiskup Jan Graubner. Po mši si pro nás organizátoři nachystali spoustu zajímavých her a ukázek, například ukázky vojenské techniky, ale ani hasiči a policisté nezůstali pozadu. Nakonec bylo společné požehnání v kostele a my spokojeně odešli na vlak. Zpátky do Senice jsme dorazili v pozdních odpoledních hodinách plni nových zážitků.

Metoděj Koupil, Josef Rozsypal

Něco pro hospodyně

Milí farníci, s nadcházejícím podzimem „přicházím“ i já s novým receptem z naší oblíbené farní kuchařky! :) Jelikož se blíží sezona ořechů, ráda bych se s Vámi podělila o to, jak upéct báječný ořechový dort.

Ingredience:

Těsto:

1. 10 dkg moučkového cukru
2. 4 vejce
3. lžička strouhané citronové kůry
4. vanilkový cukr
5. 5 dkg mouky
6. 10 dkg mletých ořechů

Krém:

1. 5 dkg mletých ořechů
2. vanilkový cukr
3. 6 dkg moučkového cukru

4. 1 žloutek
5. 6 dkg másla
6. lžice rumu

Postup:

Moučkový cukr utřeme se žloutky, citronovou kůrou a vanilkovým cukrem. Pak zlehka vmícháme tuhý sníh z bílků, přidáme mouku a mleté ořechy. Těsto nalijeme do dortové formy, kterou vymažeme a vysypeme moukou. Pečeme asi půl hodiny. Vychladlý dort naplníme krémem, který připravíme z rozemletých oříšků, které smícháme s vanilkovým cukrem, žloutkem, máslem a lžící rumu.

A teď se s Vámi musím rozloučit, protože z kuchyně už cítím vůni ořechů, podzimu a nadýchaného dortu. Také doufám, že po přečtení nového farního listu nebudu jediná:)

L. Štafová ml.

Láska vždy neprochází žaludkem...

Výroba luštěninového obrázku

Jistě každý z nás má ve spíziřně zbytky luštěnin, co s tím? Můžete to dát do polévky a nebo udělat někomu radost a vyrobit si obrázek.

Co budeme potřebovat?

- rámeček se sklem
 - tmavé fazole
 - hrách
 - bílý papír
 - tužku
1. Bílý papír přeložíme na půl a ke složené straně nakreslíme půlku srdíčka, vystříháme, rozložíme a máme souměrnou šablonu
 2. Šablonu srdíčka obkreslíme na dřevěnou výplň rámečku. Štěteček namočíme do lepidla, natřeme jím obrys srdíčka a necháme malinko zaschnout.
 3. Pak začneme nalepovat hrách. Nejprve po obvodu srdíčka, postupně i celý vnitřek. Lepidlo nanášíme po částech, aby nezaschlo úplně.
- Po vyplnění srdíčka hrachem pokračujeme kolem něj fazolemi. Po nalepení umístíme hotový podklad do rámečku.

Veronika Dlabalová

Svatý Václav

Svatý Václav – český kníže

Narodil se kolem r. 907 jako prvorozený syn knížete Vratislava z rodu Přemyslovců a Drahomíry, která pocházela z pohanského kmene Stodoranů. Kníže Vratislav byl synem knížete Bořivoje a Kněžny Ludmily (sv. Ludmily). Václav byl v mládí vychováván babičkou Ludmilou, kde se mu dostalo nebývalého vzdělání v písmu, latinském jazyce a především v křesťanství. Takové vzdělání, jako měl Václav, se v té době dostávalo jen kněžím a mnichům. Většina evropských panovníků byla negramotná, neuměli číst ani psát. V roce 921 umírá jeho otec a vlády se ujímá jeho manželka Drahomíra. Ta vidí ve sv. Ludmile sokyni, protože je považována za dobrou matku chudých a dobrou křesťanku, která se snažila šířit křesťanství. Proto se jí snaží připravit o moc, bohatství a nakonec i o její život. Drahomíra roku 921 najímá vrahy, aby sv. Ludmilu uškrtili. Když Václav dospěl, ujal se vlády a začal napravovat nedobré poměry. Václav byl na začátku své vlády často v rozporu se svou matkou, kterou vypudil z Prahy na Budeč. Později se však s matkou usmířil. Václav měl mladšího bratra Boleslava, který se nakonec stal jeho nepřítelem a vrahem. Proč Boleslav viděl v bratrovi nepřítele, to se můžeme jen dohadovat, snad protože Václav nechtěl válčit se Sasem a posílal mu poplatek za mír, tehdy zvaný „tribut pacis“, Boleslav to viděl jako slabost a také se v něm probudila touha po moci a vládě a začíná připravovat spiknutí proti Václavovi ještě s dalšími přáteli. Říká se, že Boleslav pozval Václava na své panství na křtiny svého syna Strachkvasa, v jiné literatuře se píše, že Václav zrovna objížděl kostely a zúčastňoval se posvěcení k výročí zasvěcení chrámu svého patrona. V neděli 27. září, kdy Václav byl u svého bratra na návštěvě, Boleslav si najímá tři vrahy, aby zavraždili Václava, ale ti však nemají odvalu. Druhého dne, 28. září za jitra, Václav vchází do dveří boleslavského chrámu, kdy

je zezadu napaden svým bratrem a sražen k zemi. A protože nechtěl mít bratrovu krev na ruku, má za sebou vrahy. Rok úmrtí Václava není zcela jisté, snad r. 929 nebo r. 935, který je častěji uváděn. Zemřel skvělý panovník míru a zrodil se z něj další světec – legenda. Po zklidnění události kolem smrti Václava dal kníže Boleslav I. z neznámého důvodu převést jeho tělo do kostela sv. Víta, nyní katedrály, kde se konal pohřeb Václava. Snad protože Václav na pražském hradě nechal tento kostel r. 930 postavit. Sv. Václav je hlavním patronem české země a k jeho odkazu se hlásili všichni čeští panovníci a utíkali se pod jeho ochranu. Nejvíce Karel IV., který nechal vložit jeho postavu do pečeti Karlovy Univerzity a nad jeho hrobem nechal postavit nádhernou kapli s unikátní výzdobou. Ještě větší úctu mu prokázal, když nově vytvořené koruny českých králů přiřkl vlastnictví s názvem SVATOVÁCLAVSKÁ KORUNA, která je nejvyšším symbolem státní moci. Je uložena v korunní komoře v chrámu sv. Víta v blízkosti Václavova hrobu.

Dnes se v bolestivých i radostných chvílích Češi znovu a znovu uchylují ke svému světcovi. Je to také patron poutníků a vojáků. Jeho podoba v našem kostele je umístěna v oválné štukové lunetě, která je pozlacená a je nad vchodem do sakristie.

„ Svatý Václave, vévodo české země,
kníže náš, pros za nás Boha, svatého Ducha!
Kriste, eleison.

Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám ni budoucím, svatý Václave!
Kriste, eleison.

Pomoci my tvé žádáme, smiluj se nad námi,
utěš smutné, zažeň vše zlé, svatý Václave!
Kriste, eleison.“

Vychodilová Božena

Nebojte se psát...

Dovolenou máme všichni za sebou a naše redakce doufá, že jste si odpočinuli a zažili příjemné chvíle s rodinou či přáteli. Budeme velmi rádi, když se o své zážitky podělíte s našimi čtenáři. Pokud můžete, tak

nám napište zážitek z vaši dovolené a pošlete na adresu redakcefl@seznam.cz.

Těší se redaktoři FL

Něco pro zasmání

1. Říká malý dinosaur mamince: „Mami, až umřu, dostanu se také do nebe?“ A maminka mu říká: „Ne zlatíčko, ty se dostaneš do muzea.“
2. Podnikatel klečí v kostele a prosí: Pane Bože, dej ať jsem trpělivý...
...ale HNEED!!!

Děti dětem

Svatý Václav

Kolik toho víš o svatém Václavu? Vyzkoušej se v našem testu. Každá odpověď má u sebe písmenko. Když seřadíš správné odpovědi ve správném pořadí, určitě uhodneš i tajenku. Tu napiš na řádek.

1. Svatý Václav žil v:

- a) 8. století - N
- b) 9. století - K
- c) 10. století - V

2. Babička sv. Václava se jmenovala:

- a) Jarmila - A
- b) Ludmila - Ý
- c) Anna Přemyslovna - E

3. Otec sv. Václava se jmenoval:

- a) Rostislav - R
- b) Přemyslav - T
- c) Vratislav - B

4. Sv. Václav byl zavražděn v:

- a) Praze - L
- b) Staré Boleslavi - O
- c) Rychnově nad Kněžnou - N

5. Svatého Václava zavraždil jeho

bratr, který se jmenoval:

- a) Karel - A
- b) Boleslav - R
- c) Otakar Přemysl - I

6. Socha sv. Václava je v Praze na:

- a) Václavském náměstí - N
- b) Staroměstském náměstí - Y
- c) v Praze socha není - P

7. Ostatky sv. Václava jsou uloženy:

- a) ve Svatovítské kapli v Praze - Ě
- b) v boleslavském kostele sv. Václava - Á
- c) neví se, kde je sv. Václav pochován - L

Tajenka: _____

Pozvánky

Udílení svátosti nemocných

Senice, středa 15. 10. při mši sv.

Pout' vdov a vdovců

katedrála Olomouc,
čtvrtek 16. 10. od 9:30

Postní den za mír

farnosti Senice na Hané a Cholína, pátek 17. října

Adorace mládeže

Senice, pátek 17. 10. od 20:30

Setkání pastorační rady

fara Senice, středa 19. 11. v 19:00

Pravidelné akce:

Adorace mládeže

vždy 3. pátek v měsíci ve 20:30 střídavě v Cholině a v Senici.

v pátek 17. 10 v Senici.

Promítání

na faře v Cholině poslední pátek v měsíci v 19:00

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 736 522 838

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz